

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/30/2017
Identifikačné číslo spisu: 1208222303
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1208222303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ČD Cargo, a.s., so sídlom Jankovcova 1569/2c, 170 00 Praha 7, Holešovice, Česká republika, IČO: 28 196 678, zast. advokátskou kanceláriou Balcar, Polanský & Spol. s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Drieňová 24, 820 09 Bratislava, IČO: 35 914 921, zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 1 474 969,75 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/110/2015-1602 zo dňa 8. novembra 2016, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/110/2015-1602 zo dňa 8. novembra 2016 o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 24Cb/262/2009-1413 zo dňa 26. novembra 2014 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému sumu vo výške 106 251,59 eur titulom náhrady trov konania.
2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou na súd dňa 3. novembra 2008 domáhal práva na zaplatenie sumy 1 474 988,28 eur s príslušenstvom predstavujúci zákonný úrok z omeškania a z titulu neuhradenej dane z pridanej hodnoty za použitie nákladných železničných vozňov. Následne po späťvzatí návrhu vo výške 18,53 eur s príslušenstvom, predmet sporu predstavoval zaplatenie sumy vo výške 1 474 969,75 eur.
3. Po vyhodnotení výsledkov z vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nároky uplatňované žalobcom sú právne neopodstatnené. V súvislosti s predmetnou Dodatkovou dohodou uviedol, že táto nezakladala typický zmluvný vzťah, v ktorom sa jedna zmluvná strana zaviazala poskytnúť druhej zmluvnej strane vecné plnenie, za ktoré sa druhej zmluvnej strane platí peňažná protihodnota, ale že išlo o dohodu o používaní nákladných vozňov, z ktorého dôvodu nie je možné jednoznačne určiť rozhodné právo v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 Rímskeho dohovoru, ktorý upravuje

voľbu rozhodného práva pre zmluvu, ako takú a nie pre jednotlivé plnenia poskytované na základe zmluvy. Uviedol, že s odkazom na článok 7 ods. 1 Rímskeho dohovoru je v prípade dane z pridanej hodnoty, uplatňovanej žalobcom, potrebné aplikovať ustanovenia českého právneho poriadku, čo však neznamená priamo aplikáciu českého právneho poriadku na uplatňované úroky z omeškania, keďže daň z pridanej hodnoty, v danom prípade nebola samostatným nárokom, ale bola pripočítavaná k vyúčtovaným poplatkom za používanie nákladných vozňov. Podľa súdu prvej inštancie bolo potrebné Dodatkovú dohodu vnímať aj v kontexte Zmluvy o spoločnej preprave č. 2156/2154/2006 uzavretej v písomnej forme medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 16. januára 2007, ktorá obsahovala dohodu zmluvných strán o konkrétnych podmienkach realizácie spoločných prepráv. V tejto súvislosti uviedol, že príslušné ustanovenia RIV 2000 (ďalej len „FIV 2000“), ktoré boli prevzaté do Dodatkovej dohody veľmi presne upravovali práva a povinnosti železničných podnikov pri vzájomnom používaní nákladných vozňov, včítane dispozície vlastníckeho železničného podniku k vozňom nielen v čase realizácie prepravy tovaru, t. j. určenie prepravnej cesty, ale aj v čase po odovzdaní tovaru príjemcovi. Uviedol, že zmeny úpravy medzinárodnej železničnej prepravy zrealizované v priebehu roka 2006 žiadnym spôsobom nemali charakter a obsah vzťahov železničných podnikov pri vzájomnom používaní nákladných vozňov a v žiadnom prípade z nich nie je možné odvodiť, že v roku 2007 bez ďalšieho malo byť vzájomné používanie nákladných vozňov pri realizácii spoločných prepráv tovaru považované za nájom nákladných vozňov. S poukazom na uvedené, prvostupňový súd dospel k záveru, že v prípade používania nákladných vozňov vo vlastníctve žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, žalovanému v roku 2007 nešlo o nájom nákladných vozňov, ale o poskytnutie služby priamo súvisiacej s prepravou tovaru medzi členskými štátmi, pričom miestom uskutočňovania tejto služby nebolo územie Českej republiky, v dôsledku čoho nejde o plnenie zaťažené daňou z pridanej hodnoty. S poukazom na uvedené, žalobu ako nedôvodnú zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

4. O odvolaní žalobcu proti tomuto rozhodnutiu, ako odvolací súd rozhodol Krajský súd v Bratislave, rozsudkom č. k. 2Cob/110/ 2015-1602 zo dňa 8. novembra 2016 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že sa plne stotožnil s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie a skonštatoval, že prvostupňový súd sa kvalifikovane a jednoznačne vyjadril k rozhodujúcej skutočnosti pre posúdenie dôvodnosti žaloby, a to otázkou, či išlo o plnenie v rámci medzinárodnej prepravy tovaru, ktorá nepodlieha povinnosti odvieť daň z pridanej hodnoty. V podrobnom odôvodnení poukázal na dôkazy, na základe ktorých prvostupňový súd v odôvodnení jeho rozhodnutia k tomuto právnemu záveru došiel. Tvrdenia žalobcu v tejto súvislosti označil za právne irelevantné s poukazom na osobitnú úpravu vzťahov medzi žalobcom a žalovaným. Citoval ustanovenia § 665 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalovaný tým, že zabezpečuje trakciu vozňov a tým plní jeho záväzok z prepravnej zmluvy, nerealizuje úžitkovú hodnotu vozňov, preto ani z pohľadu § 665 Občianskeho zákonníka sa nemohlo jednať o nájom vozňov. Skutočnosť, že orgány správy daní ČR železničným podnikom ostatných členských štátov DPH, na základe ich žiadosti vracajú, nie je podľa súdu dôkazom o tom, že žalobca mal v danej veci fakturovať DPH na poplatky, keďže sa nejednalo o zdaniiteľné plnenie. Z uvedeného dôvodu, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nemusel odôvodňovať, či poskytovanie vozňov a preprava tovaru boli samostatným plnením alebo jedným plnením, keďže služba prepravy a s tým spojená služba poskytnutia vozňov sa realizovala v prospech zákazníka. Keďže pre účely prepravy za vozne zákazníka, zákazník za ich použitie zaplatil ich vlastníčkovi sumu zodpovedajúcim poplatkom zakalkulovanú v sume prepravného a následne platenie poplatkov medzi železničnými podnikmi a vlastníkom vozňov potom predstavuje iba súčasť ich vnútorného rozpodielovania celkových príjmov z prepravy, ktoré uhrádza zákazník (čl. 49 CIM, článok V bod 1 Zmluvy o spoločnej preprave). Odvolací súd mal za to, že prvostupňový súd sa oboznámil so všetkými dokladmi tvoriacimi spis, s ktorými bol oboznámený aj žalovaný, čo vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 26. novembra 2014. Z uvedeného dôvodu, odvolací súd konštatoval, že ani striktné nedodržanie postupu podľa § 129 ods. 1 O. s. p. teraz § 204 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) nemôže mať za následok nezákonné rozhodnutie. S poukazom na uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.

6. Proti tomuto rozhodnutiu, s vyznačenou právoplatnosťou 14. decembra 2016, žalobca podal dovolanie podaním doručeným súdu dňa 13. februára 2017.

7. V odôvodnení obsiahnutým na 42 stranách navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že ide o dovolanie dôvodné, navrhol zmenu rozsudku tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumy presne špecifikované v bode XI. označenom ako dovolací návrh. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. e/ C. s. p., § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Prípustnosť dovolania označil aj ako subjektívnu prípustnosť dovolania na strane žalobcu a poukázal na všetky jeho povinnosti zákonom stanovené na dôvodné podanie dovolania. Za dovolací dôvod označil ustanovenia § 431, § 432 C. s. p.

8. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že napadnutý rozsudok je postihnutý vadami zmätočnosti a nesprávnym postupom. S odvolaním sa na ustanovenie § 420 písm. e/ C. s. p. konanie označil za také, v ktorom konal nesprávne obsadený súd, nakoľko nepoloženie prejudiciálnej otázky pred Súdny dvor, je dovolacím dôvodom podľa § 420 C. s. p. Citoval rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1658/2011. Nepredloženie prejudiciálnej otázky pred Súdny dvor kvalifikoval aj ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Podľa dovolateľa odvolací súd pri povahe poskytovania vozňov mal interpretovať a aplikovať aj komunitárne právo, a to smernicu Rady č. 112/ES a nariadenie č. 1777/2005. Poukázal na to, že ak súd mal za to, že pojem nájom dopravného prostriedku nie je v týchto predpisoch, ani v zákone o DPH definovaný, mal sa obrátiť s touto otázkou, ako predbežnou otázkou na Súdny dvor. Napadnutý rozsudok označil ako nepreskúmateľný a teda porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu predostrel tým, že služby a prepravou s tým spojené služby poskytovania vozňov sa realizovali v prospech zákazníka (bod 66 odôvodnenia). V dovolaní namietal taktiež porušenie rovnosti strán a nesprávne vykonanie dôkazov a uviedol, že dovolateľ v doterajšom konaní riadne preukázal, že poplatky účtoval žalovanému len na základe dĺžky pobytu vozňov žalovaného bez ohľadu na konkrétnu prepravu tovaru, nesprávne právne posúdenie, kvalifikoval ako dovolací dôvod podľa § 421 C. s. p. spolu s absenciou platnej zmluvy o nájme dopravného prostriedku. Poukázal na rozsudok SDEÚ bod 48, že komunitárna definícia pojmu nájom a prenájom musí byť založená na podrobnostiach existujúcich medzi relevantnými právnymi pojmami prevládajúcimi v civilnom práve členských štátov. V bode VIII citoval znaky nájmu ako zdanie plnenie v zmysle novej legislatívy a v bode III na zmenu v povahe poskytovania vozňov v roku 2007 s odvolaním sa na rozhodnutia Ústavného súdu. Uviedol, že samotná právna prax materiálne dotvára interpretáciu práva zákona o DPH, čím u adresáta právnej normy, teda dovolateľa, ako aj žalovaného zakladá dôveru a právnu istotu. V bode IX. konštatoval, že otázka, ako právna otázka, v rozhodovacej praxi riešená ešte nebola.

9. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril podaním doručeným súdu dňa 12. apríla 2017 (list v spise č. 1673) a podaním doručeným dňa 24. júla 2017 označeným ako „Poukázanie na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“. Vo vyjadrení k dovolaniu na 65 stranách sa zaoberal jednotlivými bodmi dovolania, ako otázky vymedzeniu niektorých pojmov a štruktúre vyjadrenia, kumulácie dôvodov prípustnosti, zmätočnosti nesprávne obsadeného súdu, nepredloženie prejudiciálnej otázky ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces, neexistencii právomoci SDEÚ, nadbytočnosti konania pred SDEÚ, nepreskúmateľnosťou rozhodnutia ako porušením práva na spravodlivý súdny proces, k porušeniu princípu rovnosti strán, k vykonávaniu listinných dôkazov a k jednotlivým otázkam absencie platnej zmluvy nájme dopravného prostriedku.

10. V podaní doručenom 24. júla 2017, navrhol s poukazom na kumuláciu dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. a fakt, že dovolací súd by mal prípustnosť dovolania skúmať iba v zmysle § 420 písm. e/ C. s. p., nakoľko táto vada je v hierarchickom poradí na prednejšom mieste ako vady v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu, ako súd dovolací podľa [ustanovenia § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)]. Po zistení, že strana, v

neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, dovolanie podala včas strana, ktorá je zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania a ako prvou otázkou sa zaoberal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možné týmto opravným prostriedkom napadnúť.

12. Z obsahu spisu je zrejmé, že ide o žalobu podanú za účinnosti O. s. p. a že vec bola v odvolacom konaní rozhodnutá napadnutým rozhodnutím č. k. 2Cob/110/2015-1602 zo dňa 28. októbra 2016, teda za účinnosti C. s. p. Návrh na začatie konania bol podaný za účinnosti O. s. p., prvostupňový súd Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 39Cb/109/2012 rozhodol tiež za účinnosti O. s. p. O odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 16Cob/274/2016-157 zo dňa 8. novembra 2016, t. j. už za účinnosti C. s. p.

13. Civilný sporový poriadok, zákon č. 160/ 2015 Z. z. nadobudol účinnosť ku dňu 1. júla 2016 a tento od jeho účinnosti upravuje postup súdov pri prejednávani a rozhodovaní, nakoľko Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

14. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, teda aj na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona (C. s. p.).

15. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania, ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody podľa právneho predpisu účinného v čase podania mimoriadneho opravného prostriedku (ustanovenie § 419 C. s. p.).

16. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodňuje ustanovením § 420 písm. e/ a f/ C. s. p.

17. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca (§ 420 písm. e/ C. s. p.).

18. V danom prípade predmetom dovolacieho konania je rozsudok odvolacieho súdu č. k. 2Cob/110/2015-1602, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 24Cb/262/2009-1437 zo dňa 26. novembra 2015, ktorým prvostupňový súd žalobu zamietol a žalovaného zaviazal nahradiť žalovanému trov konania.

19. Ako prvou otázkou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal, či ustanovenie § 420 písm. e/ C. s. p. sa vzťahuje aj na uznesenia týkajúce sa náhrady trov konania, keďže podľa tvrdenia žalovaného nejde o vec samu, ale ide iba o procesné rozhodnutie.

20. Z ustanovenia § 420 písm. e/ C. s. p. je zrejmé, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak:
- rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd

21. V danom prípade, ide o časť výroku o zastavení konania, týkajúci sa trov konania, teda rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) zastáva názor, že pokiaľ vo veci rozhodol vylúčený sudca, ako tvrdí dovolateľ, ide o dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. e/ C. s. p. prípustné.

I. Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať pochybnosti o jeho nezáujatosti.

II. Vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštanície (§ 49 C. s. p.).

23. Dovolateľ prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. e/ C. s. p. odôvodnil s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. 206/2008, podľa ktorého nepredloženie prejudiciálnej otázky pred Súdny dvor EÚ, je jedným z dovolacích dôvodov, hoci tento výklad bol nevyhnutý na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti nesprávne obsadený.

24. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. e/ C. s. p.).

25. Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. e/ C. s. p. je, či skutočnosť v danom prípade nepoložením prejudiciálnej otázky bolo dovolateľovi odňaté právo, aby sa na právnom posúdení komunitárneho (únijného) práva podieľal komunitárny sudca SDEÚ.

26. Vnútroštátny súd môže SDEÚ položiť v zásade len otázku, ktorá sa týka výkladu zmlúv, t. j. primárneho práva EÚ (zmluvy o fungovaní EÚ Zmluva o založení Európskeho spoločenstva, Charty základných práv EÚ a zmlúv o pristúpení, platnosti a výkladu sekundárneho únieového práva, teda aktov inštitúcií orgánov, úradov alebo agentúr EÚ).

27. Podľa dovolateľa zodpovedanie, či za nájom je možné považovať aj konkrétny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, v podstate, či konkrétnu skutkovú situáciu je možné subsumovať pod príslušnú právnu normu, teda v podstate žalobca sa domáha, aby SDEÚ posúdil, či je pod obsah právnej normy možné podradiť aj určitý konkrétny prípad. Právomoc SDEÚ je však daná iba v prípade výkladu únieového práva a nie v danom prípade, keďže ide o aplikácie práva na konkrétnu situáciu. V danom prípade sa nejedná o výklad konkrétneho ustanovenia práva Spoločenstva, ale o výklad pojmu „nájom“ o výklade, ktorého pojmu na únieovej úrovni pochybnosti neexistujú. SDEÚ je oprávnený rozhodovať o hraniciach aplikovateľnosti noriem únieového práva, teda výlučne otázky únieoprávnej, ale nemá právomoc rozhodovať o konkrétnych skutkových okolnostiach prípadu prejednávaného vnútroštátnym súdom. Podľa žalobcu, by malo v podstate ísť o preverenie správnosti vyjadreného právneho názoru k pojmu „nájom“, teda posúdenie konkrétnych právnych okolností prípadu prejednávaného vnútroštátnym súdom. Otázka, ktorej sa žalobca zodpovedania pred SDEÚ domáha, je otázkou skutkovou, teda zistením konkrétnych skutkových okolností prípadu, konkrétne zistenie a posúdenie organizácie medzinárodnej železničnej prepravy, ktoré posúdenie v konaní o predbežnej otázke vedenom pred SDEÚ, možné nie je.

28. S poukazom na uvedené je zrejmé, že v konkrétnom prípade nesprávne obsadenie súdom, ako vadu v zmysle § 420 písm. e/ C. s. p., žalobca nepreukázal, a preto prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia daná nie je.

29. Dovolateľ prípustnosť dovolania okrem ustanovenia § 420 písm. e/ C. s. p. odvodzuje aj ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nakoľko dovolateľ jeho právne závery považuje za nesprávne.

30. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. žaloba uvádza, že rozhodnutia nižších súdov boli založené na nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávne posúdenie veci vidí aj posúdení veci v tom, že obidva súdy posúdili nárok ako nedôvodný. V podstate žalobca namieta, že existujú také závažné vady zmätočnosti, z ktorého dôvodu rozhodnutie vydané byť nemalo.

31. V súlade s Uznesením veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa však dve vady zmätočnosti vzájomne negujú a teda dovolací súd nemôže pristúpiť ku skúmaniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže dôvodnosť prípustnosti dovolania skúmal podľa § 420 písm. e/ C.

s. p., ktorý dovolateľ uviedol v jeho dovolaní, ako prvý.

32. Dovolací súd sa stotožnil s názorom uvedeným vo vyjadrení žalovaného k dovolaniu, že je v rozpore s účelom dovolacieho konania, aby sa dovolací súd zaoberal vadou spočívajúcou v nesprávnych procesných postupoch súdu a s tým súvisiacim porušením práva na spravodlivý proces, ak mal tieto procesné postupy vykonávať nesprávne obsadený súd.

33. Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) hore vyššie skonštatoval, že vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ C. s. p. nezistil, poprel by legislatívne vyjadrené hierarchické usporiadanie, zmysel a účel dovolacieho konania, pokiaľ by pristúpil ku skúmaniu vady podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

34. Dovolací súd sa s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu mohol zaoberať s dovolateľom označenou zmätočnosťou podľa § 420 písm. e/ C. s. p., ktorú vadu zmätočnosti nezistil.

35. V bode III článku 1 dovolania dovolateľ prípustnosť dovolania označil aj ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.. Kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. prípustná nie je. S odvolaním sa na tento právny výklad, dovolací súd sa s ostatnými dôvodmi prípustnosti dovolania uvedenými v dovolaní žalobcu, preto zaoberať nemohol.

36. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k tomu, že vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ C. s. p. nezistil, dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.